Mitmed maad ta läbbi käinud,
Kudda Pohla karro luggo,
Kennes wägga puhhas ſuggo,
Tark ja weider tantſimas,
Wäggi-pukka weddamas,
Kukkerpalli, rattaſt lömas,
Kükkiteles pohle ſömas.
Suud ja ſilmad lahti pääs
Kuulſid Petſi igga-mees.
Iggatſeſid ſiis ka nähha,
Kuida Pohla tantſu tehha.
Palluſid ſiis Petſikeſt
Et tantſiks ehk ka nattikeſt.
Pets ſiis tõuſis tantſima
Ja tantſo luggu jörrama,
Pets ſiis jalgu, kehha känas
Liikmeid immelikkult wänas,
Käppe wälja ſirrutas
Ja laiale neid lahhutas,
Pañi kord neid rinna peale,
Kord neid ſeadis puſa peale.
Ütleſid, kes ollid ſeal:
„Wata imet ilma peal!“
Pets, kui lõppes tantſimaſt
Ja tantſo luggu jörramaſt,
Kummardas nüüd Pohla wiſi,
Sowis ead ööd kõigile
Ja ruttas kojju rahhule.
Kõik, kes õiglamad ſeal ollid,
Ütleſid: „Pets kallis mees!
Ei ta tahha kidelda
Ei rumalamaid põllata.“
Agga ollid teiſed ſeal,
Kes waña wiſi ellaſid,
Targaks ennaſt arwaſid
Ja targemaid ka wihkaſid —

Nad ſiis pahhandaſid meelt,
Prukiſid ka oma keelt,
Teggid irmus ſure kärra,
Läkſid — murdſid Petſi ärra.

Sedda iggal ajal nähtud,
Et on neile waewa tehtud,
Kes on teiſteſt targemad
Ja rahwaſt targa ſõnaga
Ja tö ja ausa elloga
Õppetada püawad.

Kaswatage mõtſa!

Minnewa ajjaſtaja, armas tallorahwas, ánnime ſülle oppuſt, mes nõuwo ſa peat piddama, et ſõda pudus kunnage ni rängaste ſinno päle es litſus, et ſo majjapiddamine ſepärraſt peas hukka minnema. Kui tonane oppus ſülle tullus tulli, ſiis panne minno ſõnnu ka nüüdke tähhele, kui ma mõtſa kaswatamiſeſt ſinnoga tahha jutto ajjada. Se aſſi ei olle ka joht tühhi aſſi, enge om kül wäärt, et majjapiddaja temmaſt luggu peap. Seſt mõtſa pudus om jo mõnda tubli meeſt kinniwõtnu, nink ſaap ka weel kibbedambas ſama, kui mitte aigſaste ſe päle ei mõttelda, ka ſeddagi kalaleikajat maggama pánna. Kigin paigun ilma pääl om luggu algusen ni olnu, et kon rahwaſt weidi olli, ſääl olli mõtſa willand; ent ſeddamõda kui rahwa hulk kaswi, ſeddamõda lõppi ka mõts; ſeſt kui maad wajja om põllus tetta, peap mõts tagganema. Põllomees, ke mõtſan hénnele aſſent wõttap, ei ánna mõtſale armo, enge nakkap tedda ſääl kige eddimält häetama, kon kigeparremb põlloma om.

Ma-rahwa Kalender 1853, lk. 13